



اتاقی که در آنجا اتفاق افتاد

جان بولتون / مشاور امنیت ملی سابق ترامپ / مترجمان: مسعود میرزایی و بهجت عباسی

سیاست صبوری با «اون»

گفت‌وگوها بر رهبر کره شمالی و هیات همراه، حول موضوعات مختلف می چرخید که ترامپ رو کرد به من و گفت: «جان زمانی جزو عقاب‌ها بود ولی او امروز یک گبوتر است. بعد از این مقدمه نمی‌خواهی چیزی بگویی؟» خوشبختانه همه خندیدند و من که سعی کردم با حفظ آرامش و با چهره‌ای جدی رفتار کنم، گفتم: «آقای رئیس‌جمهور عمدتاً به این دلیل در انتخابات پیروز شد که از سایر سیاستمداران متفاوت بود. او بر هم زنده نظامات متعارف و سنتی است. شخصاً بسیار مشتاقم که از پیونگ یانگ دیدار کنم، مطمئنم که جالب خواهد بود.» نمی‌دانم چرا کیم تصور کرد که حرف من خنده دار است. او گفت: «از شما به گرمی استقبال خواهد شد. ممکن است برای شما پاسخ دادن به سؤالی که می‌خواهم ببرسم سخت باشد ولی ایا شما می‌توانید به من اعتماد کنید؟» این از آن سؤالات شیفت‌آمیز بود که کیم در پرسیدن آنها تخصص داشت. من نه می‌توانستم حقیقت را بگویم و نه می‌توانستم دروغ بگویم، بنابراین پاسخ دادم: «رئیس‌جمهوری ما از دوران کارهای تجاری خود حس ششم خوبی نسبت به افراد دیگر دارد. اگر او می‌تواند به شما اعتماد کند، ما هم از همین نقطه رو به جلو حرکت خواهیم کرد.»

ترامپ اضافه کرد که جان بولتون وقتی خارج از دولت بود ۲۴ ساعته در شبکه فاکس نیوز ظاهر می‌شد و برای جنگ با روسیه، چین و کره شمالی تبلیغ می‌کرد ولی اکنون در داخل دولت بسیار متفاوت است. این حرف ترامپ همه آنچه را که هر ایه‌باری خندیدن نیاز داشتند، در اختیار گذاشت. کیم گفت: «من زیاد درباره آقای بولتون شنیده‌ام و می‌دانم که حرف‌های خوبی درباره ما نمی‌زند. در پایان ما باید عکسی با هم بگیریم تا من بتوانم به تندرورها نشان دهم که شما آنقدر هم که می‌گویید، آدم بدی نیستید.» من از کیم پرسیدم: می‌توانم به «یانگبیون» (مرکز علمی و تحقیقات اتمی کره شمالی) بروم؟ دوباره همه خندیدیم. ترامپ گفت: «می‌توانم به شما اطمینان دهم که جان اعتقاد زیادی به این (مذاکرات) دارد.» این حرف ترامپ نشان داد که مرز حقیقت تا کجاها می‌تواند کش پیدا کند! من خطاب به رهبر کره‌شمالی اضافه کردم: «آقای رئیس من خوشحالم که شما هم فاکس نیوز تماشا می‌کنید» و دوباره همه خندیدند (ترامپ در راه بازگشت‌مان به واشنگتن در داخل هواپیما به من گفت: «من شما را با آنها آشتی دادم») و این چیزی بود که تو به آن نیاز داشتی). اندکی بعد و در ساعت ۱۳ و ۳۰ دقیقه ضیافت ناهار تمام شد ولی ما هنوز گیر بودیم چون متن بیانیه مشترک آماده نشده بود. ترامپ و کیم تصمیم گرفتند تا آماده شدن بیانیه کمی در باغ هتل قدم بزنند که پوشش خبری گسترده‌تولیبوی را در پی داشت، هرچند که این گفت‌وگوی دو نفره فاقد هرگونه محتوای مهمی بود. سرانجام به مراسم امضای بیانیه مشترک رسیدیم. اعضای هیأت کره شمالی بسیار خوشحال و هیجان زده بودند. آنها هر حرف به اصلاح مهمی را که رهبر کره شمالی می‌زد یا هر کار قابل توجهی از نظر خودشان انجام می‌داد، بشدت و به‌صورت یکپارچه و هماهنگ دست می‌زدند و ابزار احساسات می‌کردند، کاملاً برعکس ابزار احساسات رهوار در رفته هیأت امریکایی. قبل از شروع کنفرانس خبری پایانی اجلاس در ساعت حدود چهار عصر، ترامپ چند مصاحبه اختصاصی با رسانه‌های مختلف انجام داد. رئیس‌جمهوری امریکا در کنفرانس خبری خود به‌صورت غیرمنتظره ویدئوی «رسنگاری»

را برای حاضران به نمایش گذاشت. این ویدئو و خود کنفرانس خبری با پوشش رسانه‌ای گسترده‌ای همراه شد. پس از کنفرانس خبری ما عازم واشنگتن شدیم، ترک هرچه سریع‌تر سنگاپور آرزوی قلبی من بود، چرا که دوست داشتم تا اتفاق بد دیگری روی نداده، همه چیز تمام شود. مدت کوتاهی پس از برخاستن هواپیمای رئیس‌جمهوری از فرودگاه سنگاپور، ترامپ به مون جانه این رئیس‌جمهوری کره جنوبی و شیزو آبه نخست‌وزیر ژاپن تلفن کرد تا آنها را در جریان مذاکرات سنگاپور و اتفاقات حاشیه‌ای آن قرار دهد (پمپئو در سنگاپور ماند تا از آنجا به سئول، یکن و توکیو برود و جزئیات بیشتری را در مورد مذاکرات ترامپ – کیم در اختیار مقامات آن کشورها قرار دهد). ترامپ به مون گفت که واقعاً بهتر از این نمی‌شد. دو طرف با شور و هیجان درباره آنچه که در سنگاپور انجام شده بود، بحث و گفت‌وگو کردند. ترامپ، البته کمی با تأخیر و پس از تمام شدن همه چیز، از رئیس‌جمهوری مون پرسید توافق‌های حاصل شده را چگونه باید اجرا کرد؟ ترامپ همچنین به برخی مطالبی که در کنفرانس خبری گفته بود اشاره کرد و افزود: من طی ۲۷ ساعت گذشته یکسره بیدار بودم و کار می‌کردم، چیزی که حداقل من و کلی می‌دانستیم که قطعاً درست نیست. مون، همان گونه که بعداً مقامات کره‌جنوبی به‌صورت علنی نیز گفتند، تأکید کرد که کیم به خلع سلاح هسته‌ای متعهد شده است. آبه نیز از ترامپ به خاطر مطرح کردن موضوع روده‌شدگان ژاپنی در دیدار دو نفره خود با کیم قدردانی کرد. به نظر می‌رسید که نخست‌وزیر ژاپن نمی‌خواست در آن شرایط عیش ترامپ را خراب کند. ترامپ گفت: من باور دارم کیم خواهان توافقی است بنابراین زمان آن فرارسیده که این کار را انجام دهیم.

من هم تماس‌هایی را در ارتباط با اجلاس سنگاپور داشتم و بویژه با مایک پنس معاون رئیس‌جمهوری درباره موضوع مانورهای نظامی مشترک واشنگتن – سئول صحبت کردم. جمهوریخواهان کنگره پیشاپیش انتقاد خود را علیه امینازاتی که هیأت امریکایی در این زمینه داده بود، شروع کرده بودند. با متیس وزیر دفاع هم در این باره صحبت کردم که کاملاً نگران عقب نشینی‌های ترامپ در موضوع مانورهای نظامی در شبه جزیره کره بود. متیس به من گفت که پمپئو به‌دلیل نقض فنی هواپیمایش هنوز در سنگاپور متوقف است. قرار شد من، پمپئو، متیس و دانفورد رئیس ستاد مشترک ارتش، بعد از اینکه همگی به واشنگتن بازگشتیم، دور هم جمع شویم و فکر چاره بکنیم تا مانع از تضعیف خطرناک روحیه رزمی و آمادگی دفاعی نیروهای امریکایی مستقر در شبه جزیره کره بشویم. قرار شد رویکرد ما این باشد: «فعلاً کاری انجام ندهید و منتظر بمانید تا ما شرایط را ارزیابی کنیم و ببینیم چه باید کرد.» این قرار در دفتر ترامپ در داخل هواپیما ویژه رئیس‌جمهوری گذاشته شد. وقتی من پیش‌ترامپ بودم داشت پوشش خبری شبکه فاکس نیوز از اجلاس سنگاپور را تماشا می‌کرد. در حین پخش گزارش، خبرنگاری به نقل از یک سخنگوی بی‌نام پنتاگون اعلام کرد که برنامه‌ریزی برای برگزاری مانور نظامی مشترک با کره جنوبی، همچون گذشته ادامه دارد. شنیدن این خبر ترامپ را بشدت عصبانی کرد و از من خواست فوراً به متیس تلفن کنم و از او بخواهم هر چه سریع‌تر همه چیز را متوقف کند. اما به جای تماس با متیس از «میرا ریکاردل» قائم مقام خودم در شورای امنیت ملی که او هم در هواپیما حضور داشت، خواستم که مقامات وزارت دفاع بگوید تا اطلاع ثانوی از هرگونه نظارت‌نظر علنی در مورد مانورهای نظامی خودداری کنند. هواپیمای رئیس‌جمهوری حدود ساعت پنج و نیم صبح روز چهارشنبه ۱۳ ژوئن به وقت واشنگتن در پایگاه هوایی آندروز به زمین نشست و ترامپ با اسکورت ویژه عازم کاخ سفید شد. من هم به همراه تیم محافظان خودم از طریق کمربندی واشنگتن به سمت خانه حرکت کردم.

- پنجشنبه ۳ مهر ۱۳۹۹
- سال بیست و ششم
- شماره ۷۴۵۲

یو اس ای تودی(امریکا)

توای بحران هایی مانند آتش سوزی های مرگبار جنگل های غربی امریکا، ناآرامی های ناشی از قتل سایهپوستان به دست پلیس، توفان های فصلی ویرانگر و شیوع کرونا که تاکنون بیش از ۲۰۰ هزار امریکایی را به کام مرگ کشانده، سال ۲۰۲۰ را کابوس مردمان این کشور کرده است.



الا یام (بحرین)

یک هفته پس از توافق عادی سازی روابط اسرائیل با بحرین، معاون اول نخست وزیر این کشور عربی در تماس تلفنی با «بنیامین نتانیاهو» براهمیت همکاری های دوجانبه در چارچوب حمایت از صلح دو دولت و برخی تحولات منطقه ای و بین المللی تأکید و تبادل نظر کردند.



سنگینی مرگ‌های کرونایی بر شانه‌های ترامپ

رئیس‌جمهوری امریکا مرگ ۲۰۰ هزار کرونایی در کشورش را شرم‌آور خواند

گروه جهان/ پایان روز سه‌شنبه برای «دونالد ترامپ»

پایان روزی سخت بود. روزی که او طعم تنهایی در مجمع عمومی سازمان ملل را چشید و با عبور آمار مرگ و میرهای کرونایی امریکا از مرز ۲۰۰ هزار نفر و انگشت اتهام خانواده‌های این قربانیان و خانواده‌های ۷ میلیون نفر مبتلا به سوی سیاست‌های اشتباه او، این تنهایی را در کشورش نیز حس کرد. اما ۶ هفته مانده به انتخابات ۲۰۲۰ دست و پا زدن او با بیان این جمله که «این آمار شرم‌آور است»، (اگر من نبودم، این آمار به ۲،۵ میلیون نفر می‌رسید»، هم دردی از دردهای او درمان نکرد.

درست هشت ماه پیش، در ۲۰ ژانویه ۲۰۲۰ (۳۰ دی ۱۳۹۸)، اولین مورد ابتلا به ویروس کرونا در امریکا به ثبت رسید. در این مدت ۲۵ هزار و ۴۹۱ امریکایی (مطابق آمار عصر دیروز) به دلیل ابتلا به این ویروس جان سپردند، یعنی به طور متوسط ماهانه ۲۵ هزار و ۶۸۶ نفر. اما بویژه در شروع این شیوع، رئیس‌جمهوری امریکا تلاش کرد، آن را نادیده بگیرد. آن طور که اخیراً در کتاب «خشم»، اثر «باب وودوارد» که حاصل ۱۸ مصاحبه وی با «دونالد ترامپ» است، فاش شده، رئیس‌جمهوری امریکا قصد داشته با کوچک نشان دادن این بیماری مهلک از ترس و وحشت مردم‌ش بکاهد. اما این اقدام او موجب شده مردم بدون آگاهی از خطری که تهدیدشان می‌دند، به خیابان‌ها بروند و روند سیر بیماری سریع‌تر از هر جایش رود.

به گزارش سایت روزنامه بریتانیایی «گاردین»، «دونالد ترامپ» هنوز هم دست از این سیاست برنداشته و قصد دارد همه مسئولیت‌ها را از دوش خود ساقط کند. و دیروز هنگامی که قصد داشت به کمپینی در «پیتسبورگ» برود، در پاسخ به سؤال خبرنگاری درباره سیاست‌های دولت در مبارزه با کرونا، این آمار را شرم‌آور خواند و گفت: «فکر کنم اگر درست درباره کرونا عمل نمی‌کردیم ۲،۵ میلیون نفر تا حالا قربانی کرونا شده بودند.» ترامپ در حالی این سخنان

جهان نگران مجادلات امریکا با چین

ویلیام مولدین و جیمز تی آردی
مترجم: وصال روحانی

در جریان مجمع عمومی سالانه سازمان ملل برخی سران جهانی درباره عواقب سستیزه‌های اخیر امریکا با چین ابراز نگرانی کردند. مجادله‌هایی که به‌زعم آنها ممکن است روند کنترل بیماری کرونا را سست‌تر و روال ترمیم امور اقتصادی را مخدوش کند و حتی به‌یک رویارویی نظامی مستقیم جهانی باشند.

آنتونیو گوترش دبیرکل سازمان ملل در مراسم گشایش مجمع عمومی این سازمان درباره این امر هشدار داد و گفت: «اگر رفتارهای خطرناک هر دو طرف ماجرا و بویژه امریکا مهار نشود، جهان دچار تفرقه تازه‌ای خواهد شد.» درست است که امریکا و چین در ماه‌های اخیر جنگ کلامی تندی بخصوص برسر مسائل اقتصادی داشته‌اند و نظرات متفاوتی درباره نقش و آرای سازمان ملل در زمینه مهار ناآرامی‌های جهانی دارند و در مورد روش مبارزه با «کووید۱۹» هم دچار اختلاف سلیقه‌اند. اما نگاهی به نقش رهبران دو کشور در مجمع عمومی سازمان ملل، تصویر کاملی از نگاه آنان به این رویارویی‌ها را ترسیم می‌کند. شبی جین بینگ رهبر چین در سخنرانی‌اش تأکید کرد که یکن هیچ تمایل و قصدی برای به راه‌اندازی جنگی سرد و بخصوص

تقابل نظامی مستقیم با هیچ کشوری ازجمله امریکا را ندارد. اما ترامپ در نطق ضبط شده و تصویری خود یک بار دیگر سازمان بهداشت جهانی (WHO) را به کاهلی

در کنترل «کووید۱۹» متهم کرد و از سران سایر کشورها خواست با رفع آشفته‌گی‌های داخلی خود از تبدیل شدن جهان به یک کره آشوب زده جلوگیری کنند. او در پیام خود گفت: «وقتی بسیاری از کشورها حتی حاضر نیستند اوضاع داخلی خود را آرام کنند، چطور می‌خواهند جزئی از روند نظم و آرامش پیوسته جهانی باشند.»

در این میان وضع کشورهایی که احساس می‌کنند در وسط این مجادله گرفتار شده‌اند، وخیم به نظر می‌رسد. یکی از آنها فیلیپین است که رئیس‌جمهوری‌اش (رودریگو دوترته) در پیام ویدیوکنفرانسی‌اش گفت: «بیم آن داریم که در هنگامه برخورد دو غول تسلیحاتی و اقتصادی، ما متضرر اصلی ماجرا باشیم. این یک واقعیت است که وقتی قیل‌به‌جان هم می‌افتنند، نه خود آنها بلکه چمن‌های زیر پای آنان له و نابود می‌شود.»

شاید یکی از بهترین پیام‌ها را در این زمینه سیاستن پنه رئیس‌جمهوری شیلی به مجمع عمومی فرستاده باشد که در بخشی از آن متذکر شد: «سران کشورهای بزرگ و دارای امکانات فراوان به جای ستیز با یکدیگر و رقابت‌های اقتصادی و برتری جویی‌های نظامی بازگشت آنها به کشورشان تسریع می‌شود تا اتفاقی که در کمپ



مانع از آن نشد که «جو بایدن» رقیب انتخاباتی او، فرصت این میدان را از دست بدهد. به گزارش «آسوشیتدپرس»، «بایدن» در رستی توییتری نوشت: «این آمار می‌توانست تااین حد نباشد. این آمار، آمار سرسام‌آوری است که به سختی می‌توان آن را در سر گنجاند. این تلفات انسانی ویرانگری است که نمی‌توان آن را فراموش کرد.»

به گزارش سایت روزنامه امریکایی «یو اس ای تودی»، گروهی داوطلب که مراسم یادبود برای ۲۰۰ هزار قربانی کرونا در امریکا را راه‌اندازی کرده بودند، ۲۰ هزار پرچم امریکا را در محوطه «شنال مال» در نزدیک کاخ سفید در واشنگتن در میان چمن‌ها نشانندند. در این مراسم، شماری از مقامات امریکایی نیز سخنرانی کردند. «ناسی پلوسی»، رئیس مجلس نمایندگان امریکا یکی از این سخنرانان بود. او گفت: «این آمار، آمار انسان‌هایی است که از دست رفتند و هر پرچم، نمایانگر نه فقط زندگی‌های از دست رفته که خانواده‌هایی است که در رنج به سر می‌برند. این آمار، آماري بود که می‌شد، نباشد.»

باید پیشاهنگ امر مبارزه با کرونا باشند و در این زمینه دست‌های ما و اما مال را هم بگیرند که حتی یک صدم آنها امکانات و پول نداریم حال آنکه می‌بینیم امریکا و چین به‌جان هم افتاده‌اند و قصد تنبیه شدید طرف مقابل را دارند.»

■ ترامپ، تنهادر مجمع

اما ترامپ در مجمع عمومی تنها به‌خاطر مواضع ستیزه‌جویانه‌اش با چین نبود که مورد خطاب و عتاب کشورها قرار گرفت. سیاست‌های تحریمی او در قبال ایران نیز باعث تنها ماندن او شد. اماونل مکرون رئیس‌جمهوری فرانسه در پیام خود تأکید کرد: «اسیستم «نهائیت فشار» امریکا روی ایران نه تنها ایران را به رعایت مواردی وادار نکرده که دونالد ترامپ خواهان آنهاست، بلکه منطقه (خاورمیانه) را دچار تفرق بیشتری کرده و هیچ تضمینی وجود ندارد که محصول نهایی این فشار رقابت هسته‌ای نباشد. بدین روی ما از هرگونه مشارکت با امریکا در این فرآیند خودداری می‌کنیم بخصوص که امریکا به انتخاب خود از دو سال پیش از پیمان‌نامه برجام خارج شد. توصیه اکید ما به شورای امنیت نیز این است که از هرگونه اقدامی در این زمینه خودداری کند زیرا فرجام آن فقط بالا گرفتن تنش‌ها در غرب آسیا خواهد بود.»

منبع:WallStreetJournal

http://irannewspaper.ir

editorial@irannewspaper.ir



شانگهای دلی(چین)

پروژه تخریب پل تاریخی «مانگوانگ» در شانگهای که نخستین مسیر بلند ارتباطی در این شهر به شمار می‌رفت، کلید خورد. این پل که در سال ۱۹۸۲ ساخته شده بود به دلیل فرسودگی در دستور تخریب قرار گرفت. طبق پیش بینی ها با توجه به طول این پل، عملیات تخریب آن تا فوریه ۲۰۲۱ ادامه خواهد داشت.

امریکای تنها



امیرعلی ابو الفتح
کارشناس مسائل امریکا

از زمانی که قطعنامه‌های تحریمی شورای امنیت سازمان ملل علیه ایران با رای مثبت تمامی ۱۵ عضو به تصویب می‌رسید تا اکنون که امریکا نمی‌تواند حتی یک عضو شورا را برای بازگرداندن تحریم‌های سازمان ملل علیه ایران با خود همراه کند، فقط یک دهه می‌گذرد. در این مدت، هم ایالات متحده امریکا تنها مانده به هم جمهوری اسلامی ایران متحدانی یافته است. بحث بر سر تمدید محدودیت‌های تسلیحاتی ایران در شورای امنیت یا بحث بر سر بازگردان تحریم‌های پیشین سازمان ملل علیه ایران موسوم به مکانیسم ماشه، فرصت مناسبی بود تا میزان انزوای دو کشور ایران و امریکا به محک گذاشته شود.

امریکایی‌های خارج شده از توافق هسته‌ای ۲۰۱۵ با ایران – برجام – مدعی بوده و هستند که انقضای محدودیت‌های تسلیحاتی ایران در روز ۱۷ اکتبر ۲۰۲۰، فاجعه‌ای برای صلح و امنیت منطقه و جهان است و باید پیش از اینکه در شو، این محدودیت‌ها برای مدت زمان طولانی، تمدید شود. به همین دلیل نیز دولت دونالد ترامپ پیش‌نویس قطعنامه‌ای را برای تصویب در اختیار شورای امنیت سازمان ملل قرار داد، نهادهای که برخی نزدیک‌ترین متحدان امریکا در آن حضور دارند. با این حال، حتی پس از تعدیل اساسی در پیش‌نویس اولیه، شورای امنیت سازمان ملل از تصویب درخواست امریکا سر باز زد، تا جایی که به دلیل خودداری هفت عضو دیگر شورای امنیت – علاوه بر امریکا و دومینیکن – تعداد آرای لازم برای به رای گذاشتن پیش‌نویس پیشنهادی واشنگتن محقق نشدو روسیه و چین نیز به استفاده از حق وتوی خود در مخالفت با آن وادار شدند. با این حال، دولت ترامپ از تلاش برای اثبات انزوای خود فرصت‌نظر نکرد و گام بعدی را با توسل به قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت سازمان ملل با هدف بازگرداندن تحریم‌های لغو شده این نهاد در پی اجرای برجام، برداشت. به همین منظور، امریکایی‌ها اعلام کردند اگر شورای امنیت ظرف ۳۰ روز اقدامی در جهت فعال کردن قطعنامه شورای امنیت برای بازگرداندن تحریم‌های ایران انجام ندهد، این تحریم‌ها به شکل خودکار بازگردانده خواهند شد.

با این حال، تمامی اعضای شورای امنیت – به استثنای امریکا – در نامه‌هایی به ریاست شورا اعلام کردند که امریکا به دلیل خروج از برجام، حق فعال کردن مکانیسم حل اختلافات و در نهایت، درخواست برای بازگرداندن تحریم‌های ایران را ندارد و هر اقدامی از سوی امریکا در این راستا، عملی فاقد مشروعیت بین‌المللی و غیرقانونی خواهد بود. دبیرکل سازمان ملل نیز اعلام کرد به دلیل «عدم اجماع» در شورای امنیت، اقداماتی از جمله تشکیل کمیته نظارت بر تحریم‌های ایران تشکیل نخواهد داد. این اجماع جهانی علیه یکجانبه‌گرایی امریکا در شورای امنیت موجب شد دولت ترامپ، بار دیگر به ابزار اعمال تحریم‌های ثانویه با هدف تهدید کشورها برای تجارت با ایران متوسل شود؛ اقدامی که از ناتوانی واشنگتن در پیشبرد اهداف خود از طریق قطعنامه‌های شورای امنیت سازمان ملل علیه ایران حکایت دارد.

به هر حال اکنون رویکرد یکجانبه‌گراییانه و قلدرمآبانه امریکایی‌ها به همراه دیپلماسی حساب شده و سنجیده ایران، سبب شده است که ایالات متحده جز تعداد بسیار معدود همراه در منطقه خاورمیانه، کشوری را در کنار خود نداشته باشد. در حالی که اکثریت قریب به اتفاق کشورهای جهان به همراه نهادهای مهمی همچون سازمان ملل و اتحادیه اروپا، تهدید شورش‌برای تجارت با ایران متوسل شود؛ اقدامی که از سیاسی – دیپلماتیکی جامعه جهانی از ایران نتوانند نقشی در کاهش فشارهای اقتصادی امریکا بر جمهوری اسلامی ایفا کند، با این حال، انزوای جهانی امریکا بر سر «موضوع ایران»، قدرت نرم ایالات متحده را به چالش می‌کشد و در آینده به قدرت سخت این «ابرقدرت» نیز تأثیر گسترده‌ای بر جای خواهد گذاشت.

نخست را نقض می‌کند، دارای تعادلی منطقی است که تمامی کشورهای عضو اتحادیه را در مزایا و فشارهای ناشی از موضوع پناهجویی سهیم خواهد کرد.»

■ باری بردوش چند کشور

بحران پناهجویان را می‌توان اصلی‌ترین بحران پیش روی اتحادیه اروپا دانست که پس از شیوع کرد جدی تر نیز شده است. سران این اتحادیه از سال ۲۰۱۵ که میلیون‌ها مهاجر در قرار از فقر و بیکاری و جنگ به سوی اروپا سرازیر شدند، حل این معضل را در دستور کار داشتند. در سال ۲۰۱۶ توافقی نیز با ترکیه برای پذیرش مهاجران انجام گرفت اما فراز و نشیب‌های این توافق دو کشور یونان و ایتالیا را با هجوم شمار بالای پناهجویان روبرو کرد. این در حالی است که به نظر می‌رسد کشورهایی مانند لهستان و مجارستان که همواره برای پذیرش مهاجران مقاومت می‌کردند، از این طرح نیز با وجود مجازات و غرامت تعیین شده سر باز زنند. از طرفی مشخص نیست کشورهای سطح پایین‌تر که توان پرداخت غرامت ندارند چگونه باید در این طرح مشارکت کنند. به نوشته «یورونیوز»، «دیپلویهاسون»، کمیسر امور داخلی اتحادیه اروپا می‌گوید: «رسیدن به یک سیاست مشترک کار دشواری است و به همین دلیل به نظر نمی‌رسد طرح آلمان با استقبال اعضا همراه باشد اما نقض هم نخواهد شد.»



Reuters

پراز دحام «موریا» یونان رخ داد بار دیگر تکرار نشود. براساس سهمیه تخصیص داده شده، کشورهای عضو موظف هستند در ازای دریافت ۱۰ هزار یورو برای بزرگسالان و ۱۲ هزار یورو برای کودکان بی سرپرست، آنها را در کشورشان پذیرش کنند. «اورسلافان درالین»، رئیس کمیسیون اروپا معتقد است: «طرح جدید که طرح دویلین برای پذیرش مهاجران در کشور